ក្រុមប្រឹក្សារដ្ឋ

លេខ: ១០ ក្រ

រដ្ឋកម្ពុជា

ឯករាជ្យ សន្តិភាព សេរីភាព សុភមង្គល

ក្រឹត្យ

ក្រុមប្រឹក្សារដ្ឋ

នៃ

រដ្ឋកម្ពុជា

- បានឃើញរដ្ឋធម្មនុញ្ញ នៃ រដ្ឋកម្ពុជា
- បានឃើញច្បាប់ ស្តីពីការរៀបចំរដ្ឋសភា និង ក្រុមប្រឹក្សារដ្ឋ នៃសាធារណរដ្ឋប្រជាមានិតកម្ពុជា ដែលប្រកាសអោយប្រើតាមក្រឹត្យលេខ ០៤ ក្រ ចុះថ្ងៃទី ១០ ខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៩៨២

សំរេច

ប្រកាសអោយប្រើច្បាប់ ស្តីពីរបបសោធននិវត្តន៍ និងសោធនបាត់បង់សមត្ថភាពពលកម្ម ចំពោះនគរបាលប្រជាជនកម្ពុជា ដែលរដ្ឋសភានៃរដ្ឋកម្ពុជាបានអនុម័តនៅថ្ងៃទី ២៨ ខែ មករា ឆ្នាំ ១៩៩៣ នៅសម័យប្រជុំលើកទី ២៤ នីតិកាលទី ១ ។

ធ្វើនៅភ្នំពេញ ថ្ងៃទី ០៨ ខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៩៩៣

ជ. ក្រុមប្រឹក្សារដ្ឋ

ប្រធាន

ហត្ថលេខា និង ត្រា: ហេង សំរិន

កន្លែងទទួល

- ការិយាល័យគណៈកម្មាធិការកណ្តាល រណសិរ្សប្រជាជនកម្ពុជា
- ការិយាល័យរដ្ឋសភា
- ការិយាល័យក្រុមប្រឹក្សារដ្ឋមន្ត្រី
- គ្រប់ទីស្តីការរដ្ឋមន្ត្រី និង ស្ថាប័នថ្នាក់ប្រហាក់ប្រហែល
- គ្រប់គណៈកម្មាធិការប្រជាជនខេត្ត ក្រុង
- រាជកិច្ច
- កាលប្បវត្តិ - ឯកសារ

ដើម្បីចម្លងចែក

អគ្គលេខាធិការក្រុមប្រឹក្សារដ្ឋ

ចាន់ វ៉ែន

រដ្ឋសភា
លេខ

រដ្ឋកម្ពុជា
ឯករាជ្យ សន្តិភាព សេរីភាព សុភមង្គល

ច្បាប់
ស្ដីពី
របបសោធននិវត្តន៍ និង សោធនបាត់បង់សមត្ថភាពពលកម្មចំពោះកងកម្លាំងប្រដាប់អាវុធប្រជាជនកម្ពុជា

ជំពូកទី ១
បទបញ្ញត្តិទូទៅ

មាត្រា ១ .- ចំពោះបុគ្គលទាំងពីរភេទ ដែលបំរើក្នុងក្របខ័ណ្ឌកងកម្លាំង ប្រដាប់អាវុធប្រជាជនកម្ពុជា អាចទទួល របបសោធននិវត្តន៍ពេញ លុះត្រាតែគ្រប់ល័ក្ខខ័ណ្ឌ ដូចខាងក្រោម :

ក - បុរសត្រូវមានអាយុ ៥៥ឆ្នាំ និង មានរយៈពេលបំរើការងារសរុប ២០ឆ្នាំ ;

ខ - នារីត្រូវមានអាយុ ៥០ឆ្នាំ និងមានរយៈពេលបំរើការងារសរុប ១៥ឆ្នាំ ;

រយៈពេលបំរើការងារ ២០ និង ១៥ឆ្នាំ ខាងលើត្រូវមានរយៈពេលបំរើការងារ ក្នុងកងកម្លាំង ប្រដាប់អាវុធប្រជាជនកម្ពុជាយ៉ាងតិច ៣ឆ្នាំ ជាបន្តបន្ទាប់ ។

មាត្រា ២ .- បុគ្គលទាំងពីរភេទដែលបាត់បង់សមត្ថភាព ពលកម្ម ដោយសារមូលហេតុជរា ក្រោះថ្នាក់ផ្សេងៗដែលមិនបណ្ដាលមកពីបាត់បង់ តួនាទីរាជការ ឬបើមិនគ្រប់លក្ខណៈជាអាទិ៍ អាចទទួលរបបបាត់បង់សមត្ថភាព ពលកម្មបាន លុះត្រាតែបានបំរើការងារ សរុបយ៉ាងតិច ១៥ឆ្នាំ ចំពោះបុរស និង ១០ ឆ្នាំ ចំពោះនារី ។

រយៈពេលបំរើការងារ ១៥ ឆ្នាំ និង ១០ ឆ្នាំ ខាងលើនេះត្រូវមានរយៈពេលបំរើ ការងារ ក្នុងកងកម្លាំងប្រដាប់អាវុធប្រជាជនកម្ពុជា យ៉ាងតិច ៣ ឆ្នាំ ជាបន្តបន្ទាប់ ។

មាត្រា ៣ .- មូលដ្ឋានសំរាប់គិតប្រាក់សោធននិវត្តន៍ និង សោធនបាត់បង់សមត្ថភាព ពលកម្ម គឺ យកប្រាក់បៀវត្សចុងក្រោយ ដែលសាមីខ្លួនបានទទួលមុនពេលចូលនិវត្តន៍ ឬ ទទួលមុនពេលបាត់បង់សមត្ថភាព ពលកម្ម លើកលែងតែបៀវត្សរ៍ទាបជាងពេលដែលសាមីខ្លួនមានកំហុស បើមិនត្រូវទទួលទណ្ឌកម្មជាដើម ។

មាត្រា ៤ .- ក្រុមប្រឹក្សារដ្ឋមន្ត្រីត្រូវកំណត់ អំពីរយៈពេលបំរើការងារសរុប របស់ កងកម្លាំងប្រដាប់អាវុធ ទាំងពីរភេទ ។

មាត្រា ៥ .- ប្រាក់បំណាច់សំរាប់សោធននិវត្តន៍ និង សោធនបាត់បង់សមត្ថភាពពលកម្ម ដែលបានចែងក្នុងច្បាប់នេះ ត្រូវទទួលបន្ទុកដោយថវិការដ្ឋ ។

មាត្រា ៦ .- អ្នកទទួលចូលនិវត្តន៍ ឬ បាត់បង់សមត្ថភាពពលកម្ម មានសិទ្ធិស្លៀកពាក់ ឯកសណ្ឋានកិត្តិយសពេលចូលរួមពិធីបុណ្យផ្សេងៗ របស់កងកម្លាំងប្រដាប់អាវុធប្រជាជនកម្ពុជា ។

ជំពូកទី ៦

របបសោធននិវត្តន៍

មាត្រា ៧ .-- មន្ត្រីរាជការគ្រប់រូប អាចទទួលរបបសោធននិវត្តន៍ តាមការកំណត់ដូចខាងក្រោម ::

១- របបសោធននិវត្តន៍ អប្បបរមា :

ក- មន្ត្រីរាជការដែលបានបំពេញលក្ខខណ្ឌដូចមានចែងក្នុងមាត្រា ៦ ។

ខ- មន្ត្រីរាជការដែលបានបំពេញការងារនៅតំបន់លំបាក និង គ្រោះថ្នាក់ ឬ ប៉ះពាល់សុខភាពចំនួន ១០ឆ្នាំ ចំពោះបុរស និង ៨ឆ្នាំចំពោះនារី ទោះបីពុំគ្រប់អាយុ និង រយៈពេលបំពេញការងារដូចបានកំណត់ក្នុងមាត្រា ៦ ដែលច្បាប់ត្រូវទទួលបានបន្ថយចំនួន ៥ឆ្នាំ ។

គ- មន្ត្រីរាជការដែលបំពេញការងារនៅតំបន់ដែលលំបាក និង គ្រោះថ្នាក់ ឬ ប៉ះពាល់សុខភាពចំនួន ១២ឆ្នាំ ចំពោះបុរស និង ១០ឆ្នាំចំពោះនារី ទោះអាយុដូចបានកំណត់ក្នុងមាត្រា ៦ ដែលច្បាប់នេះ ត្រូវទទួលបានបន្ថយចំនួន ៥ឆ្នាំ ដោយមិនគិតពីរយៈពេលបំពេញការងារទូទៅឡើយ ។

ឃ- មិនគិតពីអាយុ និង រយៈពេលបំពេញការងារទូទៅចំពោះមន្ត្រីរាជការដែលបានបំពេញការងារនៅតំបន់ ដែលលំបាក និងគ្រោះថ្នាក់ ឬប៉ះពាល់សុខភាពចំនួន ១៥ ឆ្នាំ ចំពោះបុរស និង ១០ ឆ្នាំ ចំពោះនារី ឬ បំពេញការងារក្នុងកងកម្លាំងនគរបាលប្រជាជនកម្ពុជាចំនួន ២០ ឆ្នាំ ចំពោះបុរស និង ១៥ ឆ្នាំ ចំពោះនារី ។

២- របបសោធននិវត្តន៍ អតិបរមា :

ក- បុរសត្រូវមានអាយុ ៥៥ ឆ្នាំ និង រយៈពេលបំពេញការងារក្នុងកងកម្លាំងនគរបាលប្រជាជនកម្ពុជា ចំនួន ២០ ឆ្នាំ ។ នារី ត្រូវមានអាយុ ៥០ឆ្នាំ និង រយៈពេលបំពេញការងារក្នុងកងកម្លាំងនគរបាលប្រជាជនកម្ពុជា ចំនួន ១៥ ឆ្នាំ ។

ខ- បុរសត្រូវមានអាយុ ៥០ ឆ្នាំ និង រយៈពេលបំពេញការងារនៅកន្លែងគ្រោះថ្នាក់ ឬ ប៉ះពាល់សុខភាព ចំនួន ១៥ឆ្នាំ ក្នុងកងកម្លាំងនគរបាលប្រជាជនកម្ពុជា ។ នារីត្រូវមានអាយុ ៤៥ ឆ្នាំ រយៈពេលបំពេញការងារនៅកន្លែងលំបាក និង គ្រោះថ្នាក់ ឬ ប៉ះពាល់សុខភាពចំនួន ១០ ឆ្នាំ ក្នុងកងកម្លាំងនគរបាលប្រជាជនកម្ពុជា ។

គ- កម្មាភិបាលបំពេញការងារ មុនថ្ងៃ ៧ មករា ១៩៧៩ និង មន្ត្រីរាជការដែលនៅបំពេញការងារក្នុងកងកម្លាំងនគរបាលប្រជាជន ជាប់រហូតដល់ថ្ងៃចូលនិវត្តន៍ ។ ក្រសួងសង្គមកិច្ចជាតិ និង ក្រសួងសុខាភិបាលត្រូវកំណត់អោយច្បាស់ពីតំបន់ ដែលលំបាក និង គ្រោះថ្នាក់ដែលមានផលប៉ះពាល់សុខភាព ។

មាត្រា ៨ .- មន្ត្រីរាជការដែលមិនបានបំពេញលក្ខខណ្ឌដូចមានចែងក្នុងមាត្រា ៦ និង មាត្រា ៧ នៃច្បាប់នេះ នឹងមិនទទួលប្រាក់សោធននិវត្តន៍អោយទេឡើយ ។ ក្នុងករណីនេះ ពួកគេនឹងទទួលបានប្រាក់ឧបត្ថម្ភម្តងគត់ទៅតាមប្រាក់ខែ និង របៀបគណនាប្រាក់ខែរបស់គេមួយខែ គុណនឹងចំនួនឆ្នាំដែលបានបំពេញការងារក្នុងរបបនៃរដ្ឋកម្ពុជា ដែលមិនត្រូវគិត [illegible] ឡើយ ។

មាត្រា ៩ ៈ- [illegible] ក្នុងមាត្រា ៨ នៃច្បាប់នេះ ប៉ុន្តែដោយសារ [illegible] និង ប្រទេសជាតិ [illegible] ការលំបាក ពីព្រោះ [illegible] និង សុខភាពរបស់គេផ្ទាល់នោះ ។

មាត្រា ១០ ៈ- ប្រាក់សោធននិវត្តន៍ប្រចាំខែត្រូវកំណត់ដូចខាងក្រោម ៖

១- ប្រាក់សោធននិវត្តន៍អប្បបរមា ស្មើនឹង ៥០ភាគរយនៃបៀវត្សប្រចាំឋានន្តរស័ក្តិ ។

២- ប្រាក់សោធននិវត្តន៍អតិបរមា ស្មើនឹង ៨០ភាគរយនៃបៀវត្សប្រចាំឋានន្តរស័ក្តិ ។

៣- ប្រាក់សោធននិវត្តន៍ទាបបំផុតមិនត្រូវតិចជាងបៀវត្សប្រចាំឋានន្តរស័ក្តិអប្បបរមាទៀតឡើយ ។

៤- ចាប់ពីឆ្នាំទី ៤ នៃរយៈពេលបំពេញការងារក្នុងកងកម្លាំងគណៈប្រជាជាតិកម្ពុជា ឬ ចាប់ពីឆ្នាំទី ៦ នៃរយៈពេលបំពេញការងារក្រោយរបបប្រជាធិបតេយ្យកម្ពុជា គឺ ១ឆ្នាំ ត្រូវទទួលប្រាក់បន្ថែម ២ភាគរយនៃបៀវត្សប្រចាំឋានន្តរស័ក្តិថែមទៀត ។

៥- កម្មាភិបាលបម្រើការងារមុនឆ្នាំ ១៩៧៥ ត្រូវទទួលប្រាក់បន្ថែមពី ១៥ ភាគរយ ទៅ ២០ ភាគរយនៃបៀវត្សប្រចាំឋានន្តរស័ក្តិថែមទៀតតាមរយៈពេលបម្រើការងារ ។

៦- វីរជន និង យុទ្ធជនបម្រើការងារនៅតំបន់ដែលលំបាក និង គ្រោះថ្នាក់ ឬ ប៉ះពាល់សុខភាពត្រូវទទួលប្រាក់បន្ថែម ១៥ភាគរយនៃបៀវត្សប្រចាំឋានន្តរស័ក្តិថែមទៀត ។

៧- ប្រាក់សោធននិវត្តន៍ប្រចាំខែត្រូវកែតម្រូវទៅតាមប្រាក់ដែលមានឈ្មោះថា "បើយាច" និង ប្រាក់ឧបត្ថម្ភផ្សេងៗ ទៀតតាមការកំណត់របស់រដ្ឋ ។

មាត្រា ១១ ៈ- របបបន្ថែមផ្សេងៗ សម្រាប់អ្នកទទួលនិវត្តន៍ ៖

១- ទទួលប្រាក់ឧបត្ថម្ភបន្ថែមពី ៤ ទៅ ៨ខែនៃបៀវត្សសរុបប្រចាំខែ ។

២- ត្រូវបានសំរាកការងារមុនពេលចូលនិវត្តន៍បណ្តោះពី ៣ ទៅ ៦ខែទៅតាមឋានន្តរស័ក្តិ ។

៨- ពេលមានជម្ងឺគ្រោះថ្នាក់ ឬ ស្លាប់ត្រូវបានទទួល [illegible] ដូចកម្មាភិបាល បុគ្គលិក កម្មករដែលបានចូលនិវត្តន៍ដែរ ។

ជំពូកទី ៣

របបសោធនបាត់បង់សមត្ថភាពពលកម្ម

មាត្រា ១២ ៈ- អ្នកទទួលទាំងពីរភេទ ដែលបាត់បង់សមត្ថភាពដោយសារជម្ងឺ [illegible] ដោយគ្រោះថ្នាក់ផ្សេងៗ ដែលមិនបណ្តាលមកពីការបាត់បង់ [illegible] មួយ បើមិនគ្រប់លក្ខណៈ ជាអ្នកទទួលពិការភាពបានទទួលរបបសោធនបាត់បង់សមត្ថភាពពលកម្មតាមលក្ខខណ្ឌដូចខាងក្រោម ៖

ក- អ្នកទទួលដែលបំពេញលក្ខខណ្ឌដូចមានចែងក្នុងមាត្រា ២ នៃច្បាប់នេះ ៖

ខ- អ្នកទទួលដែលបាត់បង់សមត្ថភាពពលកម្មដោយសារការងារ ឬ បេសកកម្ម ឬ បំពេញការងារនៅតំបន់ដែលលំបាក និង គ្រោះថ្នាក់ ឬ ប៉ះពាល់សុខភាព ។

មាត្រា ១៣ ៖ - អ្នកទទួលរ៉ាប់រងទាំងពីរភេទ ដែលបាត់បង់សមត្ថភាពពលកម្មដោយសារជម្ងឺទាំងនេះ ដូចជា គ្រោះថ្នាក់ចៃដន្យ ដែលមិនបណ្តាលអោយបាត់បង់សរីរាង្គណាមួយ មិនមែនគ្រប់លក្ខណៈជាអ្នកទទួលពិការ ហើយមិនបំពេញលក្ខខណ្ឌដូចមានចែងក្នុងមាត្រា ១២ នៃច្បាប់នេះ រដ្ឋមិនផ្តល់របបសោធនបាត់បង់សមត្ថភាពពលកម្មអចិន្ត្រៃយ៍អោយទេ ។ ក្នុងករណីនេះ រដ្ឋឧបត្ថម្ភតែម្តងគត់ជូនទឹកប្រាក់ស្មើនឹងបៀវត្សសរុបប្រចាំខែគុណនឹងចំនួនឆ្នាំដែលបំពេញការងារ ក្នុងរបបនៃរដ្ឋកម្ពុជា តែមិនត្រូវតិចជាងបៀវត្សបីខែ របស់សាមីខ្លួនឡើយ ។

មាត្រា ១៤ - កំរិតបាត់បង់សមត្ថភាពពលកម្មកំណត់ជាបីថ្នាក់ដូចខាងក្រោម :

- ថ្នាក់ទី ១ កំរិតបាត់បង់សមត្ថភាពពលកម្មពី ៨១ ទៅ ១០០ភាគរយ
- ថ្នាក់ទី ២ កំរិតបាត់បង់សមត្ថភាពពលកម្មពី ៦១ ទៅ ៨០ ភាគរយ
- ថ្នាក់ទី ៣ កំរិតបាត់បង់សមត្ថភាពពលកម្មពី ៥១ ទៅ ៦០ ភាគរយ

ក្រុមប្រឹក្សាវេជ្ជសាស្ត្រត្រូវបង្កើតក្រុមប្រឹក្សាខាងពេទ្យ សុខភាពដើម្បីកំណត់ប៉ាន់ស្មានកំរិតបាត់បង់សមត្ថភាពពលកម្មនិងថ្នាក់នីមួយៗ ព្រមទាំងត្រួតពិនិត្យ និង ថែទាំសុខភាពអ្នកទទួលបាត់បង់សមត្ថភាពពលកម្ម ។

មាត្រា ១៥ ៖ - អ្នកទទួលដែលត្រូវទទួលរបបសោធនបាត់បង់សមត្ថភាពពលកម្ម គឺ ពីរឆ្នាំម្តងត្រូវទៅក្រុមប្រឹក្សាខាងពេទ្យ និង កំណត់ថ្នាក់បាត់បង់សមត្ថភាពពលកម្មជាថ្មីឡើងវិញ ។

មាត្រា ១៦ ៖ - ប្រាក់សោធនបាត់បង់សមត្ថភាពពលកម្មប្រចាំខែកំណត់ដូចខាងក្រោម :

- ថ្នាក់ទី ១ ស្មើនឹង ៧៥ ភាគរយនៃបៀវត្សប្រចាំតួនាទី
- ថ្នាក់ទី ២ ស្មើនឹង ៦០ ភាគរយនៃបៀវត្សប្រចាំតួនាទី
- ថ្នាក់ទី ៣ ស្មើនឹង ៥០ ភាគរយនៃបៀវត្សប្រចាំតួនាទី

ប្រាក់សោធនបាត់បង់សមត្ថភាពពលកម្មទាបបំផុតមិនត្រូវតិចជាងបៀវត្សប្រចាំតួនាទីអប្បបរមាឡើយ ។ ចំពោះអ្នកទទួលបាត់បង់សមត្ថភាពពលកម្មថ្នាក់ទី ១ បានទទួលរបបឧបត្ថម្ភប្រចាំខែ ៥០ ភាគរយ នៃប្រាក់សោធនបាត់បង់សមត្ថភាពពលកម្មរបស់សាមីខ្លួនថែមទៀត ។ ចំពោះនីវេសត្រូវបានអត្រាបន្ថែម ១០ ភាគរយ នៃបៀវត្សប្រចាំតួនាទីថែមទៀត ។ ប្រាក់សោធនបាត់បង់សមត្ថភាពពលកម្មប្រចាំខែ ត្រូវគិតទាំងប្រាក់បំណាច់តំបន់ដែលសាមីខ្លួនរស់នៅ និង ប្រាក់ឧបត្ថម្ភផ្សេងៗ តាមការកំណត់របស់រដ្ឋ ។

មាត្រា ១៧ ៖ - របបឧបត្ថម្ភផ្សេងៗ ចំពោះអ្នកទទួលបាត់បង់សមត្ថភាពពលកម្ម :

- ឧបត្ថម្ភមួយលើកជូនទឹកប្រាក់ស្មើនឹង ៤ ទៅ ៥ ខែ នៃបៀវត្សសរុបប្រចាំខែ ។
- បើគ្មានផ្ទះ រដ្ឋត្រូវទទួលយកមកនៅក្នុងមជ្ឈមណ្ឌលរបស់រដ្ឋ ដោយកាត់បន្ថែម ៥០ភាគរយ នៃប្រាក់សោធនរបស់សាមីខ្លួនត្រូវមណ្ឌលរបស់រដ្ឋទទួលយក ។

- ពេលជម្ងឺលើទីគ្រោះថ្នាក់ ឬ ស្លាប់ត្រូវបានទទួលរបបធានារ៉ាប់រងសង្គម ដូចនករចូលចូលនិវត្តន៍ដែរ ។

ជំពូកទី ៤

អវសានបញ្ញត្តិ

មាត្រា ១៨ .- បទបញ្ញត្តិទាំងឡាយណាដែលផ្ទុយនឹងច្បាប់នេះ ត្រូវទុកជានិរាករណ៍ ។

ច្បាប់នេះ ត្រូវបានរដ្ឋសភា នៃរដ្ឋកម្ពុជា អនុម័តនៅថ្ងៃទី ២៨ ខែ មករា ឆ្នាំ ១៩៩៣ នាសម័យប្រជុំលើកទី ២៤ នីតិកាលទី ១ ។

ភ្នំពេញ ថ្ងៃទី ២៩ ខែ មករា ឆ្នាំ ១៩៩៣
ជ. រដ្ឋសភា
ប្រធាន
ហត្ថលេខា និង ត្រា : ជា ស៊ីម

បានចម្លងត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ដើម
ភ្នំពេញ ថ្ងៃទី ០៨ ខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៩៩៣
អគ្គលេខាធិការក្រុមប្រឹក្សារដ្ឋ

ចាង់ វ៉ឹង